

Arrest

nr. 282 216 van 21 december 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Stad LOMMEL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de “*beslissing tot niet-inoverwegingneming*” (bijlage 19*quinquies*) van 23 mei 2022, genomen door de gemachtigde van de burgemeester van Lommel.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2022 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. MOTMANS, die *loco* advocaat W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vraagt op 11 mei 2022 een verblijfskaart aan als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn moeder, van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 23 mei 2022 wordt door de stad Lommel deze aanvraag niet in overweging genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“*BESLISSING TOT NIET-INOVERWEGINGNEMING*

In uitvoering van ~~artikel 50, § 1, derde lid~~ / artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 11-05-2022 door de genaamde ~~de persoon die verklaart te heten~~ P. A. geboren te M. (Armenië), op (in) (...) Onbepaald te zijn, niet in overweging genomen.

Reden van beslissing:

~~Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41, eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.~~

Heeft niet de vereiste bewijzen van familieband voorgelegd".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis § 2, 3° vrw juncto 40ter Vw

II. Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

III. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

Art. 40ter § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen...."

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter...

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;.."

Art. 41. § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugnrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Art. 47. <KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden..."

"Art. 62 § 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden..."

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Bewijs van identiteit - toepassing op de feituusituatie in casu

Verwerende partij stelt basaal in de bestreden beslissing dat verzoeker de bloed en/of aanverwantschap met de EU burger niet aantoont. Verzoeker zou niet de vereiste bewijzen van de familieband hebben voorgelegd.

Verwerende partij betwist in casu de identiteit van verzoeker overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en art. 41, §2, lid 1 vrw. niet.

Het bewijs van de identiteit kan geleverd worden met een vervallen paspoort, een vervallen identiteitskaart, een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER, enig ander bewijs van de identiteit edm...

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing de identiteit van verzoeker niet.

Verzoeker werd in Nederland rechtsgeldig in het bezit gesteld van een verblijfsrecht met dien verstande dat de Nederlandse autoriteiten de identiteit van verzoeker niet in vraag hebben gesteld. Integendeel.

II. Het bewijzen van bloed- of aanverwantschap is aangetoond

Om bloed- of aanverwantschap te bewijzen, dient men een aantal documenten bij de aanvraag neer te leggen. Deze documenten zijn zowel buitenlandse rechterlijke beslissingen(bv. vonnis van echtscheiding of adoptie) als buitenlandse authentieke akten(bv. geboorteakte, huwelijksakte). Het kunnen ook aanvullende vonnissen zijn (ter vervanging van verdwenen authentieke akten of onbestaande akten).

Het voorleggen van officiële documenten is de algemene regel, maar er bestaan subsidiaire bewijsmogelijkheden.

De wet bepaalt immers dat indien geen officiële documenten kunnen voorgelegd worden, de Belgische overheid eerst "andere geldige bewijzen" in overweging zal nemen die de familieband kunnen aantonen.

Deze bewijzen gelden alleen in geval van onmogelijkheid om officiële documenten in te leveren en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Om als geldig te worden beschouwd, moeten de «andere bewijzen» van de familieband «een reeks van voldoende ernstige en overeenstemmende aanwijzingen» vormen, die het mogelijk maken het bestaan van de beweerde familieband aan te tonen, wat in casu in samenlezen van alle voorgelegde stukken degelijk het geval is.

De omzendbrief geeft een lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"; «andere bewijzen van de afstammingsband», met name: geboorteakte, geboortecertificaat, geboortecertificaat; huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt; notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; affidavit; nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt; huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt; uittreksels van de geboorteregisters; vervangend vonnis. "Andere bewijzen van de huwelijksband of het partnerschap", met name: akte van traditioneel huwelijk, indien een

akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; religieuze akte; nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; vervangend vonnis.

Verzoeker heeft a priori enkele primordiale documenten voorgelegd aan de Vreemdelingendienst van Stad Lommel. Verzoeker heeft duidelijk aangekaart dat zijn ouders (kort na zijn geboorte) Martakert (Nagorno-Karabach) ontvlucht zijn. Dit gebied sorteert sedertdien onder de Azerbeidjaanse Republiek met dien verstande dat verzoeker sedert zijn geboorte Staatloos is.

De onmogelijkheid is ontstaan onafhankelijk van de wil van verzoeker aangezien België het betrokken land (Nagorno-Karabach) niet erkent en de persoonlijke situatie is moeilijk verzoenbaar met een terugkeer naar de betrokken staat of met een contact met zijn overheden, aangezien verzoeker een etnische Armeniër is en onmogelijk kan terugkeren naar Azerbeidzjaan.

Verzoeker heeft derhalve 'andere geldige bewijzen' voorgelegd waarmee verwerende partij totaal geen rekening mee heeft gehouden.

In het bijzonder legde verzoeker de navolgende stukken voor:

- Attest Nr: 347 Centraal Streekziekenhuis van Martakert waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoeker werd geboren op 01/04/1995 en hij de zoon is van W.
- Attest Nr: 325 Collectief Boerenbedrijf van het Dorp Wank waaruit blijkt dat verzoeker zijn ouders W. en K. vertrokken zijn uit het gebied op 10/07/1996
- Verblijfstitel uit Nederland bepaalde tijd van verzoeker en zijn internationaal reispas
- Nederlandse Huwelijksakte van zijn ouders met aktenummer 300061 alwaar verzoeker expliciet als kind is opgenomen

Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is van deze niet betwiste documenten.

Dit blijkt zonder meer uit de e-mail correspondentie gevoerd tussen Stad Lommel en de DVZ.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van zijn bloedverwantschap aan. Verwerende partij diende deze formele niet betwiste stukken te analyseren en te motiveren waarom zij deze niet als subsidiaire bewijsmogelijkheden in aanmerking nam, wat in casu overduidelijk niet gebeurd is.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De RvV oordeelt dat de verwantschap van de moeder met haar Belgische kind wordt aangetoond via officiële documenten, zoals de geboorteakte van het kind dat in België werd geboren. De akte moet worden samen gelezen met de gegevens van de betrokkene in het rijksregister. Uit het rijksregister blijkt duidelijk dat de identiteit van de betrokkene werd aangepast en ook de oude identiteit waaronder ze eerst was ingeschreven wordt hernomen. Er kan dus geen twijfel bestaan over de identiteit van de betrokkene en haar verwantschapsband met haar Belgisch kind.

Verzoeker heeft immers recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Nederlandse ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982- 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2.1. Verzoeker betoogt dat het bewijs van zijn identiteit door de verwerende partij niet werd betwist. Hij wijst er op dat hij in het bezit was van een geldige Nederlandse verblijfskaart. Daarnaast betoogt hij dat wanneer de verwantschapsband niet kan worden aangetoond aan de hand van officiële documenten, “andere geldige bewijzen” moeten worden aangenomen. Verzoeker voert aan dat hij duidelijk heeft gemaakt dat zijn ouders Martakert (Nagorno-Karabach) zijn ontvlucht en dat dit gebied ressorteert onder de (niet-erkende) Azerbeidjaanse republiek, zodat verzoeker als staatloze moet worden beschouwd. Zo legde hij voor:

- attest nr. 347 van het Centraal Ziekenhuis waaruit blijkt dat verzoeker werd geboren op 1 april 1995 en de zoon is van W.;
- attest nr. 325 van het Collectief Boerenbedrijf van het dorp Wank waaruit blijkt dat verzoekers ouders W. en K. op 10 juli 1996 uit het gebied zijn vertrokken;
- verzoekers Nederlandse verblijfskaart en zijn internationaal paspoort;
- een Nederlandse huwelijksakte van zijn ouders nr. 300061 waarin verzoeker als kind wordt vermeld;

2.2.2. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 44 voorziet aldus in een cascade-regeling: in beginsel moet het bewijs van de verwantschapsband worden geleverd aan de hand van gelegaliseerde officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek Internationaal privaatrecht (verder: het WIPR). Het is pas wanneer is aangetoond dat officiële documenten niet kunnen worden voorgelegd, dat de minister of zijn gemachtigde rekening kan houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Tenslotte, wanneer ook dat niet mogelijk is, kan worden overgegaan tot elk ander onderzoek of een aanvullende analyse.

Thans betoogt verzoeker dat hij geboren is in Nagorno-Karabach en dat het hem niet mogelijk is om een geboorteakte of andere officiële documenten neer te leggen, omdat de republiek Nagorno-Karabach door België niet wordt erkend.

De Raad merkt op dat uit de e-mail communicatie met de verwerende partij die verzoeker in het kader van zijn aanvraag voerde, niet blijkt dat verzoeker heeft gewezen op de onmogelijkheid om zijn afstamming aan de hand van officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR voor te leggen. In de voorgelegde e-mails dringt verzoekers advocaat er bij de verwerende partij op aan dat de voorgelegde attesten en documenten moeten in overweging worden genomen dat hij meent dat dit de afstammingsband afdoende bewijst. Er blijkt echter niet uit dat verzoeker elementen heeft aangebracht waaruit de onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen blijkt, noch enige verklaring heeft gegeven waarom dit hem niet mogelijk was. Verzoeker heeft de verwerende partij dan ook niet in de mogelijkheid gesteld vast te stellen dat het bewijs door middel van officiële documenten onmogelijk was en dienvolgens het tweede lid van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 toe te passen.

De verwerende partij heeft dan ook aan de hand van de voorgelegde documenten terecht vastgesteld dat geen officiële documenten werden voorgelegd die de verwantschapsband aantonen, zoals vereist door artikel 44, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT